

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ สาระนาฏศิลป์ เรื่อง รำวงมาตรฐาน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายประถม)
ตามแนวคิดของซิมป์สัน

**The Development of Instructional Package on Teaching Thai Traditional
Dance Standards for Prathom 4 Students by using the Simpson Theory
Learning Approach**

เสาวรี ภูบาลชื่น¹

Saowari Phubanchuen¹

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อ (1)พัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ สาระนาฏศิลป์ เรื่องรำวงมาตรฐาน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามแนวคิดของซิมป์สัน ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 (2) หาดัชนีประสิทธิผลของการพัฒนาการเรียนรู้อัตราสาระนาฏศิลป์ เรื่องรำวงมาตรฐาน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามแนวคิดของซิมป์สัน(3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ สาระนาฏศิลป์ เรื่องรำวงมาตรฐาน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามแนวคิดของซิมป์สัน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัย มหาสารคาม (ฝ่ายประถม) จำนวน 32 คนได้มาโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1.) แผนการจัดการเรียนรู้ สาระนาฏศิลป์ เรื่อง รำวงมาตรฐาน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 5 แผน 2.) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สาระนาฏศิลป์ เรื่อง รำวงมาตรฐาน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 30 ข้อ 3.)แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน ที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ สาระนาฏศิลป์ เรื่องรำวงมาตรฐานตามแนวคิดของซิมป์สัน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 10 ข้อ

ผลการวิจัยปรากฏดังนี้ 1. ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ สาระนาฏศิลป์ เรื่อง รำวงมาตรฐาน ชั้นประถมศึกษา ปีที่ 4 ตามแนวคิดของซิมป์สัน มีประสิทธิภาพเท่ากับ 84.68/85.75 2. ดัชนีประสิทธิผลของกิจกรรมการเรียนรู้ มีค่าเท่ากับ 0.6401 แสดงว่าหลังจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สาระนาฏศิลป์ เรื่อง รำวงมาตรฐาน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามแนวคิดของซิมป์สัน นักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนร้อยละ 64.01 3. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้ สาระนาฏศิลป์ เรื่องรำวงมาตรฐาน ตามแนวคิดของซิมป์สัน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.30 คะแนนและ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.77

คำสำคัญ: การพัฒนาการเรียนรู้อัตราสาระนาฏศิลป์ ตามแนวคิดของซิมป์สัน

¹ อาจารย์ประจำ, โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม(ฝ่ายประถม)

¹ Lecturer,Mahasakham university demonstation school (Elementary)

Abstract

The development of instructional package on teaching Thai traditional dance standard for prathom 4 students by using the Simpson theory learning approach, the purposes of this research were: 1) to find out an efficiency of the plans for organization of the Simpson theory 2) to find out an effectiveness index of the plans for organization of the Simpson theory and 3) to study satisfaction of thom 4 students in Thai traditional dance standard by using the Simpson theory. The sample used in this study consisted of 32 prathom 4 students attending Mahasarakham University Demonstration School (Elementary) in the first semester of the 2013 academic year , obtained using the cluster random sampling technique. The instruments used for study comprised of : (1) Lesson plans for organization the Simpson theory, 5 plans, for 2 hours per plan ; (2) a 30 items learning achievement test and (3) and 10 item rating – scale questionnaire on satisfaction of using the instructional package.

The results of the study were as follows:

1. The plans for organization of the Simpson theory had efficiencies (E1/E2) of 84.68/85.75 respectively.
2. The plans for organization of the Kodaly theory had the effectiveness indices of 0.6401 or 64.01% respectively
3. The students who learned by using the Simpson theory learning approach are satisfied with learning Thai traditional dance at highest level ($\bar{X} = 4.30$, S.D.=0.77)

Keywords: The development of instructional package on teaching Thai traditional dance standard

บทนำ

ประเทศไทยนับเป็นชาติหนึ่งที่ได้รับการยอมรับว่ามีวัฒนธรรมประเพณีอันงดงาม มีนาฏศิลป์และการละครอันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะมีความประณีตงดงาม อันเกิดจากองค์ประกอบที่เกิดจากการใส่ใจทุกรายละเอียดของการสร้างสรรค์ แต่ด้วยสภาพสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองที่มีทั้งช่วงรุ่งเรือง และช่วงเสื่อมถอยทำให้นาฏศิลป์และการละคร มีปัจจัยเสี่ยงที่จะเสื่อมถอยหากขาดการอนุรักษ์ และการสืบสานที่เป็นรูปธรรมแบบยั่งยืน ดังนั้น กรมศิลปากร วิทยาลัยนาฏศิลป์ หรือแม้แต่โรงเรียนจึงเป็นหน่วยงานที่ต้องประสานความร่วมมือ เพื่อให้นาฏศิลป์ คงอยู่สืบไป(ราณี ชัยสงคราม.2544 : 2) ดังนั้นเราสามารถพิจารณาได้ว่านาฏศิลป์ และเอกลักษณ์

ของความเป็นไทยนั้น จะรุ่งเรืองหรือจะร่วงโรยอยู่ สืบต่อไปได้นั้นต้องอาศัยการอนุรักษ์และเผยแพร่จากทั้ง สถาบันหลักและหน่วยงานทางการศึกษารวมถึงเยาวชนคนรุ่นหลังให้ได้ทำหน้าที่เป็นผู้สืบทอดจากรุ่นสู่รุ่น หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 มาตรฐานการเรียนรู้ ศ 3.1 เข้าใจและแสดงออกทางนาฏศิลป์อย่างสร้างสรรค์ วิเคราะห์ วิพากษ์วิจารณ์ คุณค่านาฏศิลป์ ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดอย่างอิสระ ชื่นชม และประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ตัวชี้วัดที่ 4.4 แสดงนาฏศิลป์เป็นคู่ และหมู่ มาตรฐานการเรียนรู้ที่ ศ 3.2 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างนาฏศิลป์ ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม เห็นคุณค่าของนาฏศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทยและ

สากล ตัวชี้วัดที่ 4.1 อธิบายความเป็นมาของ นาฏศิลป์หรือชุดการแสดงอย่างง่ายและตัวชี้วัดที่ 4.4 ระบุเหตุผลที่ควรรักษา และสืบทอดการแสดงนาฏศิลป์ (หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. 2551 : 202) จากหลักสูตรและตัวบ่งชี้ที่กล่าวไว้ข้างต้นนั้น พิจารณาได้ว่าหน่วยงานทางการศึกษาโดยเฉพาะอย่างยิ่งกระทรวงศึกษาธิการได้บรรจุให้หลักสูตรสถานศึกษาต้องมีสาระการเรียนรู้นาฏศิลป์ โดยมีจุดประสงค์เพื่อให้นักเรียนได้มีกิจกรรมที่จะช่วยเสริมสร้างพัฒนาการทางด้านอารมณ์ และปลูกฝังให้นักเรียนเกิดจิตสำนึกรักและเห็นคุณค่าของ ศิลปวัฒนธรรมของชาติ ปัจจุบันยุคของโลกที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วทำให้เกิดการหลงไหลทางวัฒนธรรม นาฏศิลป์ไทยจึงไม่ค่อยได้รับความนิยมนับกับหมู่เด็กและวัยรุ่นเมื่อเทียบกับ นาฏศิลป์ หรือการแสดงของชาวต่างชาติ ด้วยข้อจำกัดของการฝึกหัดที่นาฏศิลป์ไทยที่มีมาตรฐานที่ค่อนข้างเคร่งครัด การสร้างบรรยากาศการเรียน หรือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จึงต้องอาศัยแนวคิดหรือรูปแบบการสอนใหม่ ๆ เพื่อให้การเรียนบรรลุตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้

รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาทางด้านทักษะพิสัย เป็นรูปแบบที่มุ่งช่วยพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในด้านปฏิบัติ การกระทำ หรือการแสดงออกต่าง ๆ ซึ่งจำเป็นต้องใช้หลักการ วิธีการ ที่แตกต่างไปจากการพัฒนาทางด้านจิตพิสัยหรือพุทธิพิสัย รูปแบบที่สามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาทางด้านนี้ ที่สำคัญ ๆ คือรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน (Simpson) ซิมป์สัน ระบุว่า ทักษะเป็นเรื่องที่มีความเกี่ยวข้องกับพัฒนาการทางกายของผู้เรียน เป็นความสามารถในการประสานการทำงานของกล้ามเนื้อหรือร่างกาย ในการทำงานที่มีความซับซ้อนและต้อง

อาศัยความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อหลาย ๆ ส่วน

การทำงานดังกล่าวเกิดขึ้นได้จากการสั่งงานของสมอง ซึ่งต้องมีปฏิสัมพันธ์กับความรู้สึกที่เกิดขึ้นทักษะปฏิบัตินี้สามารถพัฒนาได้ด้วยการฝึกฝน ซึ่งหากได้รับการฝึกฝนที่ดีแล้ว จะเกิดความถูกต้องความคล่องแคล่ว ความเชี่ยวชาญชำนาญการ และความคงทน ผลของพฤติกรรมหรือการกระทำสามารถพิจารณาได้จากความรวดเร็ว ความแม่นยำ ความแรงหรือความราบรื่นในการจัดการ โดยวัตถุประสงค์ของรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดนี้ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติหรือทำงานที่ต้องอาศัยการเคลื่อนไหว หรือการประสานงานของกล้ามเนื้อทั้งหลายได้อย่างดี มีความถูกต้อง และมีความชำนาญ (ทิตินา แชมมณี. 2550 : 243 – 244)

จากการที่ผู้วิจัยได้ทำการสอนนักเรียนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (สาระนาฏศิลป์) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายประถม) เรื่อง รำมาตรฐาน พบว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เกี่ยวกับการแสดงที่เป็นมาตรฐาน จะมีหลักในการปฏิบัติที่เคร่งครัดเพื่อรักษารูปแบบของนาฏศิลป์ไทยที่เป็นมาตรฐานไว้ ดังนั้นการฝึกหัดจึงเป็นเรื่องท้าทายสำหรับครูผู้สอนว่าจะทำอย่างไรให้นักเรียน เรียนรู้เพราะเห็นคุณค่ามิใช่เรียนเพราะถูกบังคับ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้จึงต้องคำนึงถึงธรรมชาติของวิชา และวัยของเด็กที่ต้องเสริมแรงและวางรูปแบบกิจกรรมอย่างไรให้มีทั้งความสุข สนุกสนาน โดยยังคำนึงถึงรูปแบบมาตรฐานตามกระบวนการทางนาฏศิลป์ เพราะปัญหาที่พบคือเมื่อเด็กไม่สามารถปฏิบัติกิจกรรมได้ตามที่ตั้งใจไว้ ก็เกิดความท้อแท้ เมื่อหน่ายขาดความมั่นใจในตนเอง จนสุดท้ายก็จะขาดความสนใจในวิชาเรียนไปในที่สุด

ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ศึกษารูปแบบการสอนตลอดจนแนวคิดของซิมพ์ซัน ซึ่งเป็นแนวคิดที่มุ่งเน้นการพัฒนาความสามารถของผู้เรียนทั้งในด้านการปฏิบัติ และการแสดงออกอื่นๆ ที่จำเป็นต่อการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อแก้ปัญหาที่พบ ให้มีประสิทธิภาพและเต็มศักยภาพของนักเรียนเพื่อประโยชน์สูงสุดต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ สารนาฏศิลป์ เรื่อง รำวงมาตรฐาน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามแนวคิดของซิมพ์ซัน ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

2. เพื่อหาดัชนีประสิทธิผลของการพัฒนา กิจกรรมการเรียนรู้ สารนาฏศิลป์ เรื่อง รำวงมาตรฐาน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามแนวคิดของซิมพ์ซัน

3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ สารนาฏศิลป์ เรื่อง รำวงมาตรฐาน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามแนวคิดของซิมพ์ซัน

วิธีการดำเนินงานวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาคครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายประถม) ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 78 คน จากจำนวนห้องเรียน 3 ห้อง

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ห้อง 4/1 และ 4/2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายประถม) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 รวมทั้งสิ้น 32 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling)

3. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ดำเนินการในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 ตั้งแต่วันที่ 1 มิถุนายน 2556 ถึง 31 ตุลาคม พ.ศ. 2556 ใช้เวลา 10 ชั่วโมง โดยดำเนินการสัปดาห์ละ 1 ชั่วโมง

4. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มี 3 ประเภท คือ

1. แผนการจัดการเรียนรู้ สารนาฏศิลป์ เรื่อง รำวงมาตรฐาน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 5 แผนใช้เวลาเรียน 10 ชั่วโมง ได้เสนอผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ได้ผลการประเมินดีมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.37

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง รำวงมาตรฐาน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นแบบทดสอบปรนัย ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ ได้เสนอผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์ (IOC) อยู่ระหว่าง (0.67 -1.00) ใช้ได้

3. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ สารนาฏศิลป์ เรื่อง รำวงมาตรฐาน ตามแนวคิดของซิมพ์ซัน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจำนวน 10 ข้อ ได้เสนอผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์ (IOC) อยู่ระหว่าง (0.67 - 1.00) ใช้ได้

5. วิธีดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ได้ดำเนินการทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม(ฝ่ายประถม) จำนวน 32 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) ตามลำดับชั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัยจัดเตรียมสภาพห้องเรียนและนักเรียน

2. ทดสอบก่อนเรียน (Pretest) ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 30 ข้อ

3. จัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของ ซิมป์สันจำนวน 5 แผน 10 ชั่วโมงตามวันและเวลาที่กำหนด

4. ดำเนินการสอนโดยใช้แผนการกิจกรรมการเรียนรู้ สารระนาภูศิลป์ เรื่อง รำวงมาตรฐาน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอนเอง ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 ระหว่างวันที่ 8 สิงหาคม ถึงวันที่ 10 ตุลาคม 2556

5. หลังจากดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ตามแผนสิ้นสุด จึงทดสอบหลังเรียนด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ฉบับเดียวกับที่ใช้ทดสอบก่อนเรียน

6. ใช้แบบวัดความพึงพอใจกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เพื่อวัดความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ สารระนาภูศิลป์ เรื่อง รำวงมาตรฐาน ตามแนวคิดของซิมป์สัน

7. นำผลการทดลองมาตรวจให้คะแนนตามวิธีการให้คะแนนของเครื่องมือแต่ละชนิดที่อธิบายไว้ในหัวข้อการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย เสร็จแล้วนำผลการตรวจให้คะแนน มาจัดกระทำกับข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลหาค่าสถิติต่อไป

8. ประเมินและรวบรวมผล

นำแบบทดสอบที่ทำการทดลองกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างมาทำการวิเคราะห์ข้อมูล

9. วิเคราะห์ข้อมูล

ตารางที่ 1 วิเคราะห์หาประสิทธิภาพวิเคราะห์ดัชนีประสิทธิผล และวิเคราะห์ความพึงพอใจ

วิเคราะห์หาประสิทธิภาพโดยใช้ E_1/E_2		วิเคราะห์ดัชนีประสิทธิผลโดยใช้ E.I.	วิเคราะห์ความพึงพอใจโดยใช้ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	
E_1	E_2	E.I.	\bar{X}	S.D
84.68	85.78	0.6401	4.30	0.77

สรุปผลการวิจัย

1. ประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สารระนาภูศิลป์ เรื่อง รำวงมาตรฐาน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามแนวคิดของซิมป์สัน มีประสิทธิภาพเท่ากับ 84.68/85.75 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้

2. ดัชนีประสิทธิผลของกิจกรรมการเรียนรู้สารระนาภูศิลป์ เรื่อง รำวงมาตรฐาน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามแนวคิดของซิมป์สัน มีค่าเท่ากับ 0.6401 หรือ ร้อยละ 64.01 หมายความว่านักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนร้อยละ 64.01

3. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยลัยมหาสารคาม (ฝ่ายประถม) มีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้สารระนาภูศิลป์ เรื่อง รำวงมาตรฐาน ตามแนวคิดของซิมป์สัน อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.30 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.77

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยสามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. เมื่อจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สารระนาภูศิลป์ เรื่องรำวงมาตรฐาน ตามแนวคิดของซิมป์สันกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยลัยมหาสารคาม (ฝ่ายประถม) แล้วพบว่านักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องรำวงมาตรฐานมากยิ่งขึ้น สามารถปฏิบัติกิจกรรมทางนาฏศิลป์ได้อย่างถูกต้องเหมาะสมตามกระบวนการทางนาฏศิลป์โดยพิจารณาได้จากแบบวัดกิจกรรมย่อยท้ายแผนทั้ง 5 ฉบับที่นักเรียนผ่านเกณฑ์โดยคิดเป็นร้อยละ 84.68 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ซึ่งเป็นผลมาจากกิจกรรมที่ดำเนินการตามแนวคิดของซิมป์สันที่มีกระบวนการสอน 7 ชั้น ตั้งแต่ขั้นการรับรู้ (Perception) ที่กระตุ้นการสังเกตจากสื่อว่ารำวงมาตรฐานมีรูปแบบการแสดงอย่างไร และดำเนินไปยังขั้นเตรียมความพร้อมว่าหากต้องได้ปฏิบัติ

จะต้องเตรียมตัวเรื่องอย่างไร เพื่อให้นักเรียนปรับตัว ทั้งด้านร่างกายและอารมณ์ให้พร้อมสำหรับการทำกิจกรรม ขั้นตอนสนองภายใต้การควบคุมที่นักเรียนต้องปฏิบัติตามจากแม่แบบ ก็จะเป็นขั้นที่กระตุ้นการจดจำให้นักเรียน หลังจากที่ได้ลองฝึกดลองถูกด้วยตนเองการฝึกย้ำทำให้ลงตามจังหวะเพลงควบคู่ไปกับการขับร้องเพลง ก็จะกระตุ้นให้นักเรียนเห็นข้อบกพร่องของตนเองว่าการรำที่พร้อมเพียงกันนั้น ร่างกายต้องสัมพันธ์กันจนนำไปสู่การลงมือกระทำเป็นกลไกที่สามารถกระทำตัวเอง จนชำนาญและเป็นไปโดยอัตโนมัติ และเมื่อเกิดความคล่องแคล่วแล้วนักเรียนก็จะรู้จักประยุกต์ และพัฒนาฝีมือของตนเองตามสถานการณ์ต่างๆที่หลากหลายนั่น จนสามารถแสดงข้อคิดเห็นในการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม ซึ่งจากความรู้ความเข้าใจก็ส่งผลไปถึงการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนรู้ด้วยกิจกรรม นักเรียนผ่านเกณฑ์คิดเป็นร้อยละ 85.75 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของจันทร์เพ็ญ ภัทรมานนท์ (2553 : 101 - 116) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สาระนาฏศิลป์ เรื่อง รำวงมาตรฐานชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสามพาดพิทยาคาร ตามแนวคิดของซิมพ์สัน นักเรียนมีผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านความรู้ความเข้าใจ เรื่องรำวงมาตรฐานเพิ่มมากขึ้น พิจารณาจากผลทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คะแนนแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียน นักเรียนผ่านเกณฑ์ 100 % นักเรียนมีความสามารถในการปฏิบัติทักษะ เรื่อง รำวงมาตรฐาน เพิ่มมากขึ้นโดยพิจารณาจากผลจากแบบประเมินทักษะปฏิบัติที่ประเมินการปฏิบัติทำรำวงมาตรฐาน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของซิมพ์สันส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียนในการเรียนวิชานาฏศิลป์เพิ่มขึ้น การศึกษาของ ธีระยุทธ วิเศษสังข์ (2549 : 102-106) พบว่าหลักสูตรที่พัฒนาเป็นหลักสูตร

ที่มีความเหมาะสมสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนและท้องถิ่น เพราะพัฒนาขึ้นจากการมีส่วนร่วมของผู้เกี่ยวข้อง สามารถจัดการเรียนรู้ได้ตามศักยภาพของผู้เรียนอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้เกี่ยวข้องสามารถนำผลการพัฒนาหลักสูตรไปใช้ในการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ได้ตามความเหมาะสม ครูและผู้ปกครองตรวจสอบหลักสูตรนี้แล้วต่างมีความพึงพอใจในหลักสูตร ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของซิมพ์สัน ส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้น มีความรู้ความเข้าใจมากขึ้นสามารถทำกิจกรรมได้อย่างถูกต้องตามกระบวนการทางนาฏศิลป์

2. ดัชนีประสิทธิผลจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์ เรื่อง รำวงมาตรฐาน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามแนวคิดของซิมพ์สัน มีค่าเท่ากับ 0.6401 นักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนร้อยละ 64.01 ซึ่งน่าจะเป็นผลมาจากการวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสม มีขั้นตอนที่เรียงลำดับจากง่ายไปหายาก โดยคำนึงถึงหลักธรรมชาติของการรับรู้ของเด็กในแต่ละช่วงวัย ซึ่งพบว่าขั้นตอนการสอนตามแนวคิดของซิมพ์สันนั้นสามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้และเกิดประโยชน์ต่อทั้งนักเรียนและครูผู้สอน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของจันทร์เพ็ญ ภัทรมานนท์ (2553 : 101 - 116) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สาระนาฏศิลป์ เรื่อง รำวงมาตรฐานชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสามพาดพิทยาคาร ตามแนวคิดของซิมพ์สัน นักเรียนมีผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านความรู้ความเข้าใจ เรื่องรำวงมาตรฐานเพิ่มมากขึ้น พิจารณาจากผลทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คะแนนแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียน นักเรียนผ่านเกณฑ์ 100 % จากผลจากแบบประเมินทักษะปฏิบัติที่ประเมินการปฏิบัติทำรำวงมาตรฐาน จำนวน 3 เพลง คือ เพลงชาวไทย ซึ่งมีผลการประเมินอยู่ในระดับ

คุณภาพ ดีมาก คิดเป็นร้อยละ 25.00 เพลงหญิงไทยใจงาม ซึ่งมีผลการประเมินอยู่ในระดับคุณภาพ ดีมาก คิดเป็นร้อยละ 37.51 และคือเพลงดวงจันทร์ขวัญฟ้า ซึ่งมีผลการประเมินอยู่ในระดับคุณภาพ ดีมาก คิดเป็นร้อยละ 53.58 และผลการประเมินระดับคุณภาพ ดีมาก มีผลการประเมินเพิ่มมากขึ้นแสดงว่านักเรียนมีทักษะในการปฏิบัติทำรายงานมาตรฐานสูงขึ้น

3. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายประถม) มีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จากสื่อ เรื่อง รายงานมาตรฐาน ตามแนวคิดของซิมพ์สัน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.30 ซึ่งอยู่ในระดับมาก เป็นเพราะนักเรียนมีความพึงพอใจที่กิจกรรมการเรียนรู้ มีสื่อการสอนที่หลากหลายง่ายต่อการทำความเข้าใจ และมีรูปแบบการฝึกหัดอย่างเป็นขั้นตอน เพราะรูปแบบการสอน ตามแนวคิดของซิมพ์สัน จะเรียงจากกิจกรรมง่ายไปยาก แต่ละกิจกรรมมีการประเมินให้เห็นผลสะท้อนกลับโดยทันที ทำให้นักเรียนเห็นข้อบกพร่องของตนเอง มีกิจกรรมที่ให้นักเรียนได้ฝึกหัดโดยกิจกรรมกลุ่มร่วมมือ ให้นักเรียนได้ลองผิดลองถูก จนสามารถกระทำได้อย่างเป็นปกติ และนำไปสู่การปฏิบัติอย่างชำนาญซึ่งเป็นช่วงที่เด็กจะเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง และมีความสุขสนุกสนานเพราะเกิดความภาคภูมิใจในตนเอง และได้รับการยอมรับจากเพื่อน ส่งเสริมให้เกิดพัฒนาการทางด้านอารมณ์ สังคม การชมหรือการเสริมแรงก็เป็นการสร้างบรรยากาศในการเรียนให้

ผู้เรียนมีความรู้สึกภูมิใจ เพียรพยายาม และมีความกระตือรือร้นกับการทำกิจกรรม

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบคุณ โรงเรียนสาธิตมหาวิทาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายประถม) ที่ได้ให้ทุนอุดหนุนการทำวิจัยในครั้งนี้ ผลงานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี ด้วยความอนุเคราะห์จาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มะลิวัลย์ ฤณาพรรณ ผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิตมหาวิทาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายประถม) และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นิภาพร ชุตินันต์ ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิจัย ที่ให้ความกรุณาเอาใจใส่ดูแลให้คำปรึกษามาโดยตลอด จนกระทั่งการวิจัยสำเร็จตามจุดประสงค์ ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชวลิต ชูกำแพง สังกัดภาควิชาวิจัย และประเมินผล คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทาลัยมหาสารคาม ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการให้ความรู้ และคำแนะนำเกี่ยวกับวิธีการออกแบบเครื่องมือวัดต่างๆ ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปัทมาวดี ชาญสุวรรณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อูรารมย์ จันทะมาลา และ อาจารย์ยุทศศิลป์ จุฑาวิจิตร สังกัดสาขา ศิลปะการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์มหาวิทาลัยมหาสารคาม ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบเนื้อหาสำหรับการพัฒนา กิจกรรมการสอนอันจะนำไปประโยชน์ต่อศิษย์รุ่นต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ(2551). *ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ หลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช (2551)*. กรุงเทพฯ : ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทยจำกัด.
- จันทร์เพ็ญ ภัทรมานนท์(2553). *ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สาระนาฏศิลป์ เรื่อง รำวงมาตรฐานชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสามพาดพิทยาคาร ตามแนวคิดของซิมป์สัน. การศึกษาค้นคว้าอิสระ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.*
- ทีศนา แคมมณี (2545). *รูปแบบการจัดการสอน ทางเลือกที่หลากหลาย. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.*
- ธีระยุทธ วิเศษสังข์ (2549). *การพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษากลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ วิชาศิลปะ ศ42103 สาระทัศนศิลป์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนศรีสะเกษวิทยาลัย การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม. การศึกษาค้นคว้าอิสระ กศ.ม. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม :มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.*
- รานี ชัยสงคราม (2544). *นาฏศิลป์ไทยเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : องค์การค้าของคุรุสภา.*